

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/15/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010085
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010085.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/036/2013 zo dňa 7. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/036/2013 zo dňa 7. mája 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiiu rozhodnutím č. RP/036/2013 zo dňa 7. mája 2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 5 000 € za porušenie:

1. povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorej sa navrhovateľ dopustil tým, že: časový úsek od cca 16:58:32 hod. do cca 17:28:31 hod. programu Diamanty sú večné odvysielaného v rámci programovej služby JOJ PLUS dňa 4. novembra 2012 o cca 16:28 hod., ktorý zodpovedá druhému 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 17:00:15 hod. a o cca 17:24:36 hod.,

2. povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorej sa navrhovateľ dopustil

tým, že: na televíznej programovej službe JOJ PLUS dňa 4. novembra 2012 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod. odvysielal

- reklamný blok v čase od o cca 16:03:56 hod. do cca 16:10:00 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy,
 - telenákupné šoty v čase od o cca 16:23:28 hod. do cca 16:28:27 hod. v trvaní 4 minúty a 59 sekúnd,
 - reklamný blok v čase od o cca 16:39:29 hod. do cca 16:44:22 hod. v trvaní 5 minút a 53 sekúnd,
- v celkovom časovom rozsahu 16 minút a 56 sekúnd, teda o 4 minúty a 56 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že z ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela je rovný počtu kompletných 30-minútových časových úsekov audiovizuálneho diela, pričom v každom jednom 30-minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie. Takýto výklad uvedeného ustanovenia je v slade s účelom tejto zákonnej regulácie, cieľom ktorej je zabezpečiť celistvosť programu a chrániť diváka pred príliš frekventovaným prerušovaním programu, ktoré by pôsobilo rušivo. Predmetný program obsahoval päť kompletných 30-minútových časových úsekov, pričom bol celkovo prerušený zaradením reklamy päťkrát. Celkový počet prerušení programu bol teda v súlade s § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, avšak v rozpore s uvedeným ustanovením bolo, že v druhom 30-minútovom časovom úseku (ktorý trval cca od 16:58:32 hod. do 17:28:31 hod.) vysielateľ prerušil program zaradením reklamy dvakrát, a to o cca 17:00:15 hod a o cca 17:24:36 hod.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, ako aj znenie článku 20 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych a mediálnych službách (ďalej len „smernica“), je podľa odporkyne nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela alebo hrubý čas diela, t.j. aj s reklamnými prerušeniami. Odporkyňa v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora, konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98, keď za trvanie diela považovala jeho hrubý čas, teda ide o výklad ustanovenia, ktorý je pre navrhovateľa menej obmedzujúci. Odporkyňa tiež poukázala na tú skutočnosť, že predchádzajúcimi rozhodnutiami, ktorými navrhovateľovi uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona, už bol navrhovateľ oboznámený s výkladom odporkyne ohľadne ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii.

K porušeniu § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii odporkyňa uviedla, že dňa 4. novembra 2012 boli v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod. na programovej službe JOJ PLUS odvysielané dva reklamné bloky oddelené od ostatného vysielania zvukovo-obrazovým predelom. Prvý reklamný blok bol odvysielaný v čase od cca 16:03:56 hod. do cca 16:10:00 hod. a trval 6 minút a 4 sekundy. Druhý reklamný blok bol odvysielaný v čase od cca 16:38:29 hod. do cca 16:44:22 hod. a trval 5 minút a 53 sekúnd. Obsah týchto reklamných blokov tvorili výlučne komunikáty propagujúce bežné spotrebiteľské produkty alebo služby. Okrem toho boli v čase od cca 16:23:28 hod. do cca 16:28:27 hod. odvysielané telenákupné šoty. Tieto boli oddelené od ostatného vysielania zvukovo-obrazovým predelom s názvom „Telenákup“ a ich obsahom bola priama ponuka na nákup magnetických pásov Dr. Levinea a výrobkov spoločnosti Dormeo. Nakoľko ich aj samotný účastník konania označil za telenákup, je nepochybné, že ním aj naozaj sú. Tieto telenákupné šoty trvali 4 minúty a 59 sekúnd. Účastník konania teda v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod. na programovej službe JOJ PLUS odvysielal reklamné šoty a telenákupné šoty v celkovom časovom rozsahu 16 minút a 56 sekúnd, čím presiahol povolený vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom o 4 minúty a 56 sekúnd, a tým porušil povinnosť ustanovenú v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Ohľadom uloženej sankcie odporkyňa v rozhodnutí poukázala na ustanovenie § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, z ktorého vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii uloží pokutu, pričom v tejto súvislosti uviedla, že navrhovateľ bol za porušenie predmetnej povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii právoplatne sankcionovaný už v minulosti. Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, miery zavinenia, rozsahu a dosahu vysielania, trvania a následkov porušenia povinnosti, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 5 000 €.

Navrhovateľ vo svojom oprávnom prostriedku navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/036/2013 zo dňa 7. mája 2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si v prípade úspechu uplatnil náhradu trov konania.

Namietal, že odporkyňa v správnom konaní nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania programu Diamanty sú večné, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami § 34 ods. 2 a 4 a § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), pretože o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom a kedy sa odporkyňa oboznámila s predmetným dôkazom, kto bol pri tomto úkone prítomný a akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu. Podľa navrhovateľa sa členovia Rady s predmetným dôkazom (záznamom vysielania) nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali.

Pokiaľ ide o sankcionované porušenie § 35 ods. 3 zákona o retransmisii, navrhovateľ uviedol, že jazykový výklad tohto ustanovenia je nejednoznačný a možno z neho vyvodit' viacero interpretácií. Rada, bez ďalšieho zdôvodnenia v oznámení o začatí správneho konania, uplatnila výklad, podľa ktorého je vysielateľ oprávnený prerušiť program len jedným reklamným prerušením za každý 30-minútový časový úsek. Podľa navrhovateľa však predmetné ustanovenie možno rovnako vyložiť aj tak, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom reklamných prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu a zároveň, že čas vysielania mediálnej komerčnej komunikácie nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania. V takomto prípade navrhovateľ predmetné ustanovenia neporušil, nakoľko z možných štyroch, resp. piatich 30-minútových úsekov vysielaného programu, program prerušil štyrikrát, čiže plne v súlade so zákonom. Rada sa podľa navrhovateľa v napadnutom rozhodnutí nezaobrá nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatuje, že musí ísť o jedno reklamné prerušenie v každom 30-minútovom úseku, a to bez toho, aby priblížila svoj výklad relevantným ustanoveniam príslušných smerníc, ktoré obsahujú úpravu prerušovania vysielaných programov, alebo predložila ďalšie dôkazy na podporu svojho tvrdenia o predmetnom výklade uvedeného ustanovenia.

Podľa navrhovateľa odporkyňa svojím rozhodnutím zasiahla do jeho základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, ktoré sa vzťahuje aj na vysielanie komerčných komunikátov (reklama). Poukázal pritom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 42/09 z 2. júna 2009, v ktorom ústavný súd vyslovil, že „Ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 10 ods. 1 dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu. Pokiaľ orgán verejnej moci do výkonu uvedeného práva zasiahne, je na ňom, aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimacy a proporcionality.“ Navrhovateľ vyslovil presvedčenie, že Rada predmetné kritériá vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimacy a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila. Obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Rada dokonca v napadnutom rozhodnutí poukázala na závery ESD, podľa ktorých nejednoznačné ustanovenie je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci, tieto závery však absolútne nelogicky neaplikovala na prejednávanú vec.

Navrhovateľ vyslovil názor, že ustanovenie článku 20 ods. 2 smernice, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní a retransmisii, nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30-minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami, resp. či v prípade, ak vysielateľ v 30-minútovom časovom úseku program nepreruší, tak automaticky stráca právo na prerušenie programu v inom 30-minútovom časovom úseku. Navrhovateľ preto Najvyššiemu súdu SR navrhol, aby konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, o výklad článku 20 ods. 2 smernice.

Navrhovateľ namietal, že Rada nesprávne posúdila existenciu podmienok pre uloženie sankcie, keď poukázala na skoršie rozhodnutia, RL/39/2011, RL/40/2011 a RL/86/2011, v ktorých bol vysielateľ v minulosti upozornený na porušenie predmetnej povinnosti. Navrhovateľ však poukazuje na skutočnosť, že všetky uvedené rozhodnutia Rady boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, pričom do dnešného dňa nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o ich zákonnosti. Rada teda sankcionovala (pokutovala) navrhovateľa bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenie namietanej povinnosti.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil. V dôvodoch uviedla, že podkladmi pre vydanie rozhodnutia boli písomný prepis/popis skutkového stavu, vzhľadnutie záznamu vysielania predmetného programu a písomné vyjadrenie navrhovateľa k predmetu správneho konania. Spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania, členmi Rady nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú zavádzajúce. Rada sa náležite a v miere dostatočnej pre rozhodnutie vo veci oboznámila so skutkovým stavom. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhľadnutím. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný (prepísaný) text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Prepis skutkového stavu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu, aj súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, je potrebné vnímať výlučne ako prejav zásady písomnosti správneho konania a nie je možné ho zamieňať za dokument, ktorý by suploval zápisnicu o vzhľadnutí záznamu vysielania odporkyňou. Nakoľko navrhovateľ v rámci správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala odporkyňa záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný.

K výkladu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii odporkyňa uviedla, že z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie ... na každý 30-minútový časový úsek“, vyplýva, že v každom jednom 30-minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie. Takáto formulácia predmetného ustanovenia okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsob ich zaradovania. Takýto výklad je navyše aj v súlade s účelom tohto ustanovenia - t.j. zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa (teda diváka) pred príliš frekventovaným prerušovaním programu, ktoré by pôsobilo rušivo.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, rovnako ako aj znenie článku 20 ods. 2 smernice, je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba čas trvania diela, bez reklamných prerušení) alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami). Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora, konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98, a predmetné ustanovenie vyložila spôsobom, ktorý je pre navrhovateľa menej obmedzujúci, a teda za trvanie diela považovala jeho hrubý čas, čo uviedla aj v napadnutom rozhodnutí.

Rada nepovažuje za pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala kritériami legality, legitimity a proporcionality, nakoľko sa s uvedenými kritériami vysporiadala na stranách 7 a 8 napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa nesúhlasí s tým, že pochybila pri posudzovaní naplnenia kritérií podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Požiadavka obmedziť zaradovanie reklamy v rámci vysielania audiovizuálnych diel, zakotvená v ustanoveniach zákona o vysielaní a retransmisii, vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov a autorov audiovizuálnych diel, a to na základe zákona, konkrétne ustanoveniami § 35 zákona o vysielaní a retransmisii. Práve takéto obmedzenie slobody prejavu umožňuje ustanovenie čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Podmienky legality a legitimity sú teda nepochybne naplnené.

Pokiaľ ide o splnenie podmienok na uloženie pokuty, odporkyňa s poukazom na § 64 ods. 2 zákona o

vysielaní a retransmisii uviedla, že v čase spáchania správneho deliktu (4. novembra 2012) boli právoplatné rozhodnutia Rady (RL/39/2011, RL/40/2011 a RL/86/2011), v ktorých bol vysielateľ v minulosti upozornený na porušenie predmetnej povinnosti. Pokiaľ ich súd alebo právoplatným rozhodnutím nezruší, nie je ich možné za iné ako právoplatné ani považovať. Samotná skutočnosť, že uvedené rozhodnutia sú predmetom súdneho prieskumu, nie je pre predmetné správne konanie relevantná. Odporkyňa zároveň poukázala na skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom vo veci vedenej pod sp. zn. 2S/114/2011 žalobu navrhovateľa voči rozhodnutiu Rady č. RL/40/2011 zamietol, pričom uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3. mája 2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúvanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup správneho orgánu, ktorým bola navrhovateľovi uložená pokuta 5 000 eur podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorého sa navrhovateľ dopustil tým, že vysielaný program, ktorý je predmetom sankčného postihu, prerušil v druhom 30-minútovom časovom úseku trvania programu dvakrát zaradením reklamy, a za porušenie povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorého sa navrhovateľ dopustil tým, že počas jednej hodiny vysielania presiahol čas vyhradený reklamným a telenákným šotom o 4 minúty a 56 sekúnd.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 2 smernice vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenáknom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke

najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

Podľa § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 34 ods. 1 až 4 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v prejednávanej veci nie je sporný skutkový stav, pokiaľ ide o priebeh odvysielaného programu (Diamanty sú večné), spôsob a dĺžku jeho prerušenia reklamou a telenákupom, tak ako je popísaný v napadnutom rozhodnutí. Spornou je otázka právneho posúdenia, konkrétne výkladu a významu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, za porušenie ktorého bol navrhovateľ sankcionovaný.

Normatívna formulácia, že „sa povoľuje jedno prerušenie programu zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek“, objektívne nevyvoláva nejasnosti, či pochybnosti ohľadom jej skutočného významu a jej aplikácie v praxi. Právne normy majú byť formulované jasne, zreteľne, do istej miery všeobecne (aby bolo možné jedno normatívne pravidlo aplikovať na väčší počet konkrétnych situácií s rovnakými podstatnými skutkovými okolnosťami) a pokiaľ možno stručne (nie na úkor ich jednoznačnosti). Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii nevybočuje z týchto medzí a pravidlá prerušovania vysielaných programov zaraďovaním reklamy alebo telenákupu formuluje jasne. Tvrdenia navrhovateľa, že uvedenú právnu normu možno vyložiť aj tak, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom reklamných prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za

súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu a zároveň, že čas vysielania mediálnej komerčnej komunikácie nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania, nemajú oporu v gramatickej konštrukcii tohto ustanovenia. Jedno prerušenie programu na každý 30-minútový časový úsek neznamena nič iné, ako jedno prerušenie na každých začatých 30 minút vysielaného programu. Pokiaľ vezmeme do úvahy aj skutočnosť, že právne normy je treba vykladať v súlade s ich účelom, spôsob aplikácie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii odporkyňou nevyvoláva žiadne pochybnosti a je v súlade s jej poslaním chrániť záujmy recipientov vysielaných programov.

Znenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii je v súlade aj so znením čl. 20 ods. 2 smernice, ktorá možnosť prerušovania programov televíznou reklamou a telenákom upravuje tiež jednoznačne, a to „jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút“. Normatívna formulácia pravidiel vysielania reklamy je jasná, jej aplikácia správnym orgánom je zákonná a logická, a námietky navrhovateľa možno v tomto smere označiť za špekulatívne.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporkyňa nepostupovala v súlade so zákonom a nevykonala dôkaz - ohľadku záznamu vysielania inkriminovaného programu, najvyšší súd nemôže priznať úspech ani tejto jeho námietke. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že Rada sa so záznamom vysielania oboznámila a na jeho základe rozhodla, pričom skutkový priebeh je podrobne popísaný v odôvodnení rozhodnutia. Navrhovateľ nenamieta žiadne skutkové nezrovnalosti, teda nenamieta popis skutku v takom priebehu, ako ho opísala odporkyňa v rozhodnutí. Z uvedeného je preto nepochybné, že sankcionovaný program bol odvysielaný spôsobom uvedeným v rozhodnutí, a z toho je zrejmé, že odporkyňa sa musela so záznamom uvedeného programu oboznámiť jeho vzhľadnutím. Najvyšší súd tiež poznamenáva, že obrazovo-zvukový záznam vysielania (na elektronickom nosiči) je súčasťou administratívneho spisu odporkyne.

K uloženiu sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii, podmienenej v zmysle § 64 ods. 2 citovaného zákona opakovaným porušením povinnosti vysielateľom aj napriek písomnému upozorneniu rady, najvyšší súd uvádza, že v čase uloženia prejednávanej sankcie bola podmienka stanovená v § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii splnená, čo odporkyňa náležite odôvodnila v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na zákonné pravidlá súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov, a to na § 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p., podľa ktorého je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže v čase vydania napadnutého rozhodnutia bola navrhovateľom opakovane porušená sankcionovaná povinnosť, nemôže súd brať ohľad na námietku navrhovateľa.

Po podrobnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj po oboznámení sa s predloženými dôkazmi, najvyšší súd konštatuje, že rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a jej závery zodpovedajú zákonom logického myslenia a podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným spôsobom, pričom za zistené porušenie zákona bola uložená sankcia v súlade so zákonom a v jeho medziach. Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že preskúmané rozhodnutie je potrebné potvrdiť v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a podľa položky 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet najvyššieho súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.